

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Ďáskové, v právní věci žalobce **J. K.**, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Koliště 21, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 2. 3. 2011 č. j. 748-2/2011-010100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 2. 3. 2011, č. j. 748-2/2011-010100-21, **se z a m í t á .**
- II. Žádny z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dosavadní průběh řízení

[1] Dne 31. 10. 1995 vydal Celní úřad Břeclav-dálnice, Lanžhot (dále jen „celní úřad“) na základě ust. § 240 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona (dále jen „celní zákon“), **platební výměr č. j. 29-2152/CD/95**, znějící na částku 355.262 Kč. Jednalo se o celní dluh, který vznikl žalobci na základě ust. § 240 odst. 1 celního zákona. Platební výměr byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 14. 11. 1995, jak plyne z kopie doručanky. Právní moci a vykonatelnosti pak nabyl dne 30. 11. 1995.

[2] Dne 14. 9. 2010 obdržel Celní úřad Břeclav, právní nástupce Celního úřadu Břeclav-dálnice, Lanžhot (dále také jen „celní úřad“) žalobcův **návrh na projednání námitky promlčení**. Žalobce navrhoval, aby celní úřad vyhověl námitce promlčení celního

dluhu, který vznikl výše zmíněným platebním výměrem, neboť posledním úkonem, který ve vztahu k promlčení dané pohledávky celní úřad provedl, bylo vydání exekučního příkazu ze dne 27. 7. 2000, č. j. E/000079/2000 a šestiletá lhůta tedy uplynula dnem 31. 12. 2006. Celní úřad rozhodnutím č. j. 20454-3/2010-021100-021, ze dne 19. 11. 2010 námitce nevyhověl s odůvodněním, že celní úřad podal Okresnímu soudu v Mělníku dva návrhy na výkon rozhodnutí, přičemž v období, kdy před soudem běžela příslušná řízení, promlčecí lhůta se stavěla dle ust. § 112 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“).

[3] Proti rozhodnutí celního úřadu podal žalobce dne 13. 12. 2010 **odvolání k Celnímu ředitelství Brno** (dále jen „žalovaný“). V něm zpochybnil, že mu byl platební výměr doručen. Originál platebního výměru nikdy neobdržel a o jeho existenci se dozvěděl až z dalších probíhajících řízení, konkrétně až z výkonů rozhodnutí prováděných Okresním soudem v Mělníku. Kopii doručanky dle žalobce nelze akceptovat. Navíc si nepamatuje, že by ji podepisoval. Dále uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 Afs 115/2006-50 plyne, že pro účely zjištění, zda došlo k promlčení celního dluhu, je nutné zjistit, zda v případě doručení meritorního platebního výměru i podaných návrhů k Okresnímu soudu v Mělníku byly tyto doručeny žalobci jako daňovému subjektu, a pokud ano, kdy k tomu došlo. Dále zmiňuje, že celní dluh je vymáhán pouze po něm, přičemž by měl být vymáhán též po společnosti Cargo Transport – International Spedition, spol. s r.o., se sídlem Legerova 60, Praha 2 a případně též po pracovnících celního úřadu, kteří údajně nezákonně propustili zboží do režimu tranzit.

[4] Dne 2. 3. 2011 **žalovaný**, rozhodnutím č. j. 748-2/2011-010100-21, **odvolání zamítl** a potvrdil tak rozhodnutí celního úřadu. K námitce údajného nedoručení platebního výměru uvedl, že se jedná o námitku, kterou žalobce původně nenamítal před celním úřadem a samotné nedoručení nemůže být okolností, jež by prokázala promlčení. Sám žalobce totiž vychází ze skutečnosti, že do 31. 12. 2006 promlčecí lhůta řádně plynula. Žalovaný navíc připomněl, že žalobce uplatňoval námitku nedoručení platebního výměru již před Okresním soudem v Mělníku. Ten ji však shledal v usnesení ze dne 18. 5. 2009, č. j. 15 E 65/2006-79 jako nedůvodnou, což poté potvrdil i Krajský soud v Praze usnesením ze dne 5. 10. 2009, č. j. 20 Co 369/2009-92. Kopie doručanky byla dle krajského soudu pořízena z originálu listin, které byly okresním soudem posuzovány při nařízení výkonu rozhodnutí a sama skutečnost, že oprávněný již nemá originál doručanky k dispozici, nemůže nic změnit na skutečnosti, že výkon rozhodnutí byl nařízen na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí, které bylo řádně doručeno. Dle žalovaného jsou citovaná rozhodnutí soudů veřejnými listinami ve smyslu ust. § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a vyplývá z nich, že platební výměr je nutno v daném případě považovat za vykonatelný exekuční titul. Žalovaný dále zrekapituloval úkony celního úřadu, kterými začaly běžet vždy nové šestileté lhůty. Vyjádřil se též k návrhům na výkon rozhodnutí u Okresního soudu v Mělníku. Dne 17. 1. 2002 podal celní úřad k Okresnímu soudu v Mělníku první návrh na výkon rozhodnutí č. j. 224/02-0223-01 ze dne 16. 1. 2002, dne 14. 1. 2002 druhý návrh na výkon rozhodnutí č. j. 5985-01/04-0211-01 ze dne 7. 10. 2004 (v rozhodnutí žalobcem mylně označen pod č. j. 224/02-0223-01) a dne 28. 6. 2006 třetí návrh na výkon rozhodnutí č. j. 4170/06-0211-021 ze dne 27. 6. 2006. Okresní soud v Mělníku pak v uvedené souvislosti vydal dne 13. 10. 2006 usnesení č. j. 15 E 65/2006-17, kterým nařídil mimo jiné výkon meritorního platebního výměru zřízením soudcovského zástavního práva na spoluvlastnický podíl na nemovitostech žalobce. Žalovaný si též vyžádal od Okresního soudu v Mělníku sdělení, kdy byly tyto návrhy na výkon rozhodnutí doručeny žalobci. Dle tohoto sdělení byl druhý návrh, ze dne 27. 6. 2006, doručen Okresním soudem v Mělníku dne 26. 10. 2006, přičemž žalobce jej převzal osobně. K prvnímu a třetímu návrhu se žalovaný již nevyjádřil. I bez ohledu na průkaznost

doručení prvního a třetího návrhu však dle žalovaného došlo k přetržení promlčecí lhůty a následně od 1. 1. 2007 k započetí nové šestileté lhůty.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného č. j. 748-2/2011-010100-21 žalobce včas podal **správní žalobu** u věcně i místně příslušného soudu. Žalobce je legitimován dle ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „soudní řád správní“) a není dán žádný důvod pro nepřipustnost žaloby podle ust. § 68 soudního řádu správního. Žaloba netrpí žádnými vadami a jelikož nejsou dány ani žádné jiné překážky, soud se může žalobou meritorně zabývat. Žalobce již v žalobě souhlasil, že soud může rozhodnout bez nařízení jednání. Stejně se vyjádřil žalovaný v jeho vyjádření ze dne 22. 6. 2011. Soud tedy v souladu s ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

II.

Žalobní námítky

[6] Žalobce trvá na tom, že **celní dluh** v aktuální výši 243.887,03 Kč **je** ke dni 14. 9. 2010, tj. ke dni podání námítky promlčen, **již promlčen**. Žalovaný se domnívá s odkazem na princip právní jistoty, že za úkon, který přerušuje promlčecí lhůtu ve smyslu ust. § 282 odst. 2 celního zákona, může být považován pouze takový kvalifikovaný úkon, o kterém se jako účastník daňového řízení dozví, a to zásadně bez ohledu na to, zda takovou podmínku stanoví zákon. Za kvalifikovaný úkon lze považovat pouze takový, který v rámci vymáhání dluhu působí progresivně, je sám o sobě záchytným bodem. Žalobce v žalobě zpochybnil všechny úkony vyjma exekučního příkazu na přikázání pohledávky ze dne 27. 7. 2000, č. j. E/000079/2000. K promlčení tedy mělo dojít ke dni 31. 12. 2006.

[7] Žalobce dále trvá na námitce, že existují další osoby, které se nepochybně podílely na odnětí přepravovaného zboží celnímu dohledu, které se považují za společné a nerozdílné dlužníky v souladu s ust. § 250 celního zákona. Žalobce má za to, že pracovník celního úřadu nezákonně propustil zboží do režimu tranzit tím, že nepotvrdil přijetí záruční listiny. Kdyby tak učinil, nestalo by se, že by zboží uniklo celnímu dohledu. Celní orgány navíc doposud tají, jakým způsobem vymáhaly vzniklý dluh na všech subjektech, jak jim to ukládá zákon.

[8] Stejně tak trvá žalobce na námitce, že mu **nebyl doručen platební výměr** č. j. 29-2152/CD/95, ze dne 31. 10. 1995. Žalovaný ani celní úřad nikdy nepředložili originál doručanky s podpisem žalobce a datem převzetí. Celní úřad vždy předkládal pouze kopii doručanky, kterou v rozporu se zákonem sám ověřil. Originál měl být skartován u Okresního soudu v Mělníku. Žalovaný ani celní úřad nikdy nepředložily protokol o skartaci.

[9] Žalobce nyní nově namítá, že celní úřad vydal **platební výměr bez** jakéhokoli **zahájení správního řízení** a opatření si potřebných dokladů. Celní dluh vznikl na základě ust. § 241 celního zákona. Zde je ovšem rozpor s napadeným rozhodnutím, kde je zmiňováno ust. § 240 odst. 3 písm. d) téhož zákona.

[10] Na závěr žalobce uvádí, že v poučení napadaného rozhodnutí **není uvedena možnost podat správní žalobu**. Tímto se cítí být zkrácen na svých procesních právech.

III.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[11] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** ze dne 22. 6. 2011 navrhuje, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl a uvádí k tomu, že většina žalobních námitek již byla uplatněna v odvolání a že žalobce se pouze snaží svou doktrínou o kvalifikovaném úkonu navodit zdání,

že v období od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2006 nebyl ze strany celního úřadu učiněn žádný úkon ve smyslu ust. § 282 odst. 2 celního zákona, příp. že pokud byl takový úkon učiněn, žalobce o něm nebyl zpraven přímo celním úřadem, ale dozvěděl se o něm jinak, příp. o něm vůbec nevěděl. Dále žalobce opakuje své námitky, kterými zpochybňuje právní moc a vykonatelnost původního platebního výměru, které se ale bezprostředně netýkají žalobou napadeného rozhodnutí. K těmto námitkám tedy žalovaný odkazuje na jím vydané rozhodnutí o odvolání ze dne 2. 3. 2011, č. j. 748-2/2011-010100-21.

[12] K námitce nesprávného poučení žalovaný dodává, že v zákoně č. 280/2009 Sb., daňovém řádu, který byl subsidiárně použit, není explicitně vyjádřena povinnost poučit účastníka též o možnosti podat správní žalobu. I kdyby ale žalobce měl být poučen, pak by nešlo o vadu, v jejímž důsledku by muselo žalovaného rozhodnutí být zrušeno.

[13] Žalovaný také upozornil, že v napadeném rozhodnutí byly chyby v psaní, konkrétně se jednalo o jedno chybné datum a jedno chybné číslo jednací. Toto pochybení však nemělo vliv na výrok žalovaného rozhodnutí.

[14] Dne 18. 8. 2011 se k vyjádření žalovaného **vyjádřil žalobce replikou** ze dne 17. 8. 2011. Na úvod uvedl, že vyjádření žalovaného je zpracováno povrchním způsobem. Žalobce totiž očekával, že žalovaný se vyjádří zejména k doručení platebního výměru a tomu, proč předložil pouze kopii doručanky. Zmiňuje, že sdělení Okresního soudu v Mělníku, ze kterého vyplývá, že platební výměr byl doručen, není pro správní soud závazné. Žalobce trvá na předložení originálu doručanky, neboť jinak je celé řízení o námitce promlčení bezpředmětné.

[15] Dále dle žalobce žalovaný nesprávně pracuje s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 5 Afs 86/2009 totiž vyplývá, že soudní výkon rozhodnutí k vymození nedoplatku cla, jehož promlčení se řídí ust. § 282 celního zákona nezpůsobuje stavění promlčecí lhůty podle ust. § 112 občanského zákoníku.

[16] Na závěr se žalobce vyjadřuje k poučení. Trvá na tom, že byl zkrácen na svých procesních právech, neboť státní moc po něm nemůže chtít, aby si v právních předpisech hledal, jaká má práva a jak má procesně postupovat.

IV.

Právní hodnocení soudu

[17] Na úvod soud konstatuje, že otázky vzniku a zániku celního dluhu, tedy nutně i jeho promlčení, jsou otázkami hmotného práva. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105, celní orgány jsou v těchto otázkách vázány předpisy v době vzniku celního dluhu. Soud tedy při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 1997, tj. před novelou provedenou zákonem č. 1/2002 Sb.

[18] Dle ust. § 240 odst. 1 celního zákona celní dluh při dovozu zboží podléhajícího dovoznímu clu vzniká jeho nezákonným odnětím celnímu dohledu. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že celní dluh vznikl na základě ust. § 240 odst. 3 písm. d) téhož zákona, podle kterého dlužníkem je osoba, která má plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží nebo z režimu, do kterého bylo zboží propuštěno. Obě ustanovení spolu úzce souvisí. Práva a povinnosti vznikají nikoli na základě jednotlivých ustanovení zákonů (jednotlivých odstavců či vět), ale na základě právních skutečností předvídaných v právních normách, přičemž jednu právní normu je zpravidla nutné sestavit ihned z několika různých ustanovení (paragrafů a odstavců) zákona. Celní dluh tedy vznikl na základě ust. §

240 odst. 1 celního zákona ve spojení s ust. § 240 odst. 3 písm. d) téhož zákona, odstavec třetí pouze konkretizuje odstavec první. Není-li tato skutečnost výslovně vyjádřena v záhlaví rozhodnutí, jedná se o velmi formální vadu, která nemůže mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí.

[19] **Promlčení celního dluhu** je upraveno v ust. § 282 celního zákona. Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, se nepoužije, neboť úprava v celním zákoně je vůči němu *lex specialis*. Podle ust. § 282 odst. 1 celního zákona právo vybrat a vymáhat nedoplatek cla se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal splatným. Nicméně odst. 2 stanoví, že je-li proveden úkon směřující k vybrání nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl dlužník o tomto úkonu zpraven; nedoplatky cla lze však vymáhat nejpozději do 20 let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným. V daném případě byl platební výměr žalobci doručen do vlastních rukou dne 14. 11. 1995 a splatným se tedy stal dne 24. 11. 1995. Dvacetiletá objektivní lhůta tedy uplyne 31. 12. 2015 a není možné ji žádným způsobem prodlužovat, přerušovat ani stavět. Zásadní žalobou uplatněná námitka souvisí s během šestileté lhůty.

[20] Soud konstatuje, že soudní výkon rozhodnutí k vymožení nedoplatku cla, jehož promlčení se řídí ust. § 282 celního zákona nezpůsobuje stavění promlčecí lhůty podle ust. § 112 občanského zákoníku po dobu trvání řízení o výkon rozhodnutí. Občanský zákoník se vztahuje pouze na vztahy soukromoprávní, nikoli na finančněprávní vztah mezi státem a jednotlivcem. Celní úřad tedy skutečně odkazoval nesprávně na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 5 Afs 86/2009.

[21] Soud dává za pravdu žalobci, že ne každý úkon celního orgánu promlčecí lhůtu přetrhne. Dle dikce zákona musí jít o úkon směřující k vybrání nebo vymožení nedoplatku, tedy takový kvalifikovaný úkon, který v rámci vymáhání dluhu působí progresivně. Je nutné se tedy zabývat otázkou, jaké účinky má návrh celního úřadu na zahájení řízení o soudní výkon rozhodnutí a případné úkony exekučního soudu činěné vůči žalobci. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 5 Afs 86/2009 ust. § 282 odst. 2 celního zákona je nutno vykládat tak, že úkonem přerušujícím běh lhůty, v níž se promlčí právo vybrat a vymáhat nedoplatek cla, není úkon soudu či soudního exekutora v řízení o výkon rozhodnutí nebo v řízení exekučním. Znamená to tedy, že úkony soudu či úkony exekutora v takových řízeních nelze pro účely přerušování běhu uvedené promlčecí lhůty přičítat celnímu orgánu a že přerušující účinky mají pouze takové úkony celního orgánu, které tento orgán sám učinil v rámci řízení o výkon rozhodnutí či exekučního řízení (např. návrh na nařízení výkonu rozhodnutí či návrh na nařízení exekuce). Účinky takového úkonu nastávají v okamžiku, kdy je o něm dlužník zpraven, tj. tehdy, kdy se uvedený úkon dostane do jeho sféry např. v souvislosti s prováděním rozhodnutí či exekuce.

[22] Ze správního spisu vyplývá, že návrh na výkon rozhodnutí pro částku 476.113,07 Kč ze dne 27. 6. 2006 byl učiněn celním úřadem a žalobce byl o tomto úkonu zpraven dne 26. 10. 2006, což vyplývá z usnesení Okresního soudu v Mělníku ze dne 12. 1. 2011, č. j. 15 E 65/2006-106. K tomuto dni promlčecí lhůta ještě neuplynula. Uvedeným úkonem tedy došlo k přerušování promlčecí lhůty a od 1. 1. 2007 počala běžet nová šestiletá lhůta. Soud tedy dospěl k závěru, že ke dni 14. 9. 2010, tj. ke dni podání námítky promlčení, k promlčení nedošlo.

[23] Co se týče **námítky nedoručení platebního výměru**, soud připomíná, že předmětem přezkumného řízení je rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2011 č. j. 748-2/2011-010100-21. Žalobce své tvrzení o tom, že doručenku nepodepsal nijak nedoložil. Z kopie

doručenky, kterou soud pro nedostatek podkladů pro žalobní tvrzení nemá důvod zpochybňovat, vyplývá, že platební výměr byl doručen žalobci do vlastních rukou dne 14. 11. 1995. Totožnost kopie doručky s originálem byla ověřena. Pravost doručky navíc byla stvrzena také Okresním soudem v Mělníku a poté i Krajským soudem v Praze. Jestliže z rozhodnutí soudů vycházely celní orgány jako z dalších důkazů, pak nelze vytýkat nezákonnost postupu žalovaného.

[24] Stejně tak nedůvodná je i námitka, že **celní dluh je vymáhán pouze po žalobci**. S ohledem na ust. § 240 odst. 3 písm. a) až d) celního zákona by teoreticky bylo možné, aby byl celní dluh vymáhán po více osobách. V přezkoumávané věci to ale není relevantní. Pokud by žalobce byl pouze ručitelem, pak by jeho povinnost platit dluh nastupovala až poté, co dluh nezaplatil sám dlužník a muselo by být postaveno najisto, kdo je dlužníkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 5 A 99/2001-54). V daném případě tomu ale tak není. Další dlužníci by byli ve smyslu ust. § 250 celního zákona společní a nerozdílní spoludlužníci. Jedná se o institut pasivní solidarity, který prospívá věřiteli. Zároveň však nelze souhlasit ani s žalovaným potud, že „správce daně není vázán jak nutností vyhledávání všech potenciálních dlužníků, tak ani následným vymáháním na každém z nich“. Celní úřad je vázán čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a musí činit to, co mu zákon ukládá. Z ust. § 9 odst. 2 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb, daňového řádu, vyplývá, že celní řízení je ovládáno zásadou oficiality. Žalovaný je povinen zahájit celní řízení vždy, jakmile jsou pro to splněny zákonné podmínky. Zásada oficiality se promítla též v ust. § 21 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Z ust. § 11 odst. 1 písm. h) celního zákona tedy nevyplývá pouze právo vymáhat nedoplatky cla, daní a poplatků spravovaných celními orgány, ale také povinnost takto činit. Celní úřad si nemůže svévolně vybrat, po kom bude a po kom nebude nedoplatky cla vybírat. Přestože soud danou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí v obecné rovině nestvrdil, nejde o takovou vadu, pro kterou by rozhodnutí muselo být zrušeno. Tato část odůvodnění navíc nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[25] K námitce nedostatečného **poučení o možnosti podat správní žalobu**, soud uvádí, že žádný právní předpis nezavazuje žalovaného, aby tak činil. Současný právní řád i systém soudní ochrany je natolik složitý, že pro právního laika je skutečně velmi složité se v něm orientovat. Soud však nemůže přisvědčit žalobci, že není možné po něm požadovat, aby znal všechna svá práva a povinnosti a spoléhal se pouze na poučení od orgánů veřejné moci. Bez základního principu, že neznalost práva neomlouvá, by právo neplnilo své funkce, neboť by bylo zcela neefektivní. Každý by mohl poukazovat na svou neznalost práva. Neuvedení možnosti podat správní žalobu jako součást poučení napadeného rozhodnutí tedy nelze považovat za vadu napadeného rozhodnutí, ačkoli z důvodu právní jistoty by jistě bylo lepší, pokud by správní orgány takto činily. Pokud se tak v dané věci nestalo, nešlo o zkrácení na právech žalobce, ani o nezákonný postup žalovaného. Námitku žalobce pak vyvrací sama skutečnost, že v zákonem stanovené lhůtě svá práva u soudu uplatnil kvalifikovanou žalobou.

V.

Závěr

[26] Stěžejní žalobcem uplatněnou námitkou byla námitka promlčení. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť k promlčení práva ke dni podání námitky promlčení nedošlo. Návrh na výkon rozhodnutí ze dne 27. 6. 2006 byl učiněn celním úřadem a žalobce byl o tomto úkonu zpraven dne 26. 10. 2006, čímž došlo k přerušení promlčecí lhůty a od 1. 1. 2007 počala běžet nová šestiletá lhůta. Protože ani další námitky neshledal soud důvodnými, přičemž neshledal ani procesní vady, které by mohly mít za následek nezákonnost

napadeného rozhodnutí, soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl jako nedůvodnou.

[27] O nákladech řízení bylo rozhodováno ve smyslu ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci byl žalobce neúspěšný (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), proto by bylo možné uvažovat o přiznání náhrady nákladů žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. července 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu